

PARA XOSÉ MARÍA DÍAZ CASTRO

A crus que remata a torre da terra
onde caladamente vive Xesús,
na dualidade entre a sombra e a lus,
nun campo de estrelas relocentes
reflectidas no río refulxente,
debuxando no devir do home
a esperanza nosa,
a tona das verdades
con nimbos de lus,
e a terra cavilando,
e a terra esperando, ferida
sen alterar a hestoria dos vivos e dos mortos.
Si, Xosé María, estás perdido na noite escura
mais rescatado por un anxo de lus,
por un salvador que amece aos días
o amor, aínda que desesperada,
mais amor ao fin e ao cabo.